

didat kommer til at indtage Præsidentværdigheden. Dette er ikke noget, som jeg her tillader mig at være Enekommer om, men der foreligger Udtalelser af den nuværende Præsident, Cleveland, der gaa i ganske den samme Retning. I Frankrig, hvor man har Lov til at afsætte Ministerier lige saa ofte, man vil, hvor der altsaa i den Henseende ikke er det allermindste i Vejen, er man ikke naaet et Skridt videre end i de forenede Stater. Ogsaa i Frankrig har Demokratiet mistet Skattebevillingsretten for en meget stor Del derved, at man har benyttet Uvidenheden hos Befolkningen til at indføre og øge Toldbeskæftelsen. Dette forkastelige System skader Frihedens og Demokratiets Sag alle Vegne, hvor det bliver indført. Det er saaledes, mine Herrer, at Friheden i Virkeligheden har givet Mennekeheden de rene og klareste Diamanter. Ved den franske Revolution og andre Revolutioner alle Vegne, hvor Frihedsideerne have sejret, er der givet Befolkningen Diamanter i Hænde, men det er gaaet, som det gif i Æventyret: Diamanterne smuldre og svinde hen som Støv, naar de falde i urene Hænder. Jeg er selv Demokrat, men jeg maa desværre indrømme, at Demokratiets Hænder rundt omkring i Verden ikke have været tilstrækkelig rene til at bevare disse Diamanter. Demokratiet har i saa Henseende ikke meget at bebrejde Højrepartierne. Jeg vilde ønske, at Moralens inden for Demokratiets Lejr vilde vokse sig stærk, saa at, naar vi her og andetsteds komme til at drøfte Toldspørgsmaalet, det da vil vise sig, at man vil fastholde Kravet om Generhvervelsen af Skattebevillingsretten i uforfalsket Skikkelse. Jeg anbefaler aldrig Revolutioner og pludselige Ombæltninger, hverken paa Toldens eller andre Omraader, de kunne let skabe store Forstyrrelser, men man maa konsekvent arbejde hen til en retsferdigere Ordning af Toldspørgsmaalet, saaledes at Skatterne, man bevilger, gaa i Statskassen og ikke i private Folks Lomme. Lad Folk lære at klare sig under almindelige Forretningsforhold uden Støtte fra Statens Side. Væg Mærke til det, mine Herrer: Alle Vegne, hvor Demokratiet svigter Toldprogrammet, er Silben, jeg før omtalte, bevidst eller ubevidst til Stede, og De kunne være sikre paa, at den Mand, der svigter paa Bestatningsspørgsmaalet, han vil med

Naturnødvendighed blive dreven over i den Lejr, der gør sig til Opgave at forsvare Særinteresser mod Samfundsinteresserne.

Jeg vil endnu, inden jeg slutter, tillade mig at gøre nogle faa Bemærkninger om vort Forsvar. Det er blevet min Opgave som selvbestikket Talsmand at inddrage dette Spørgsmaal paa forskellige Steder og ved forskellige Lejligheder. Jeg har ment, at der kunde trænges til, at man en Gang imellem hører en Røst om Forsvaret ogsaa fra vor Side. Det har været saa dødt og tavst i denne Henseende, at jeg har befundet mig ganske ilde derved, thi jeg mener, at det Spørgsmaal bør ikke holdes helt uden for vore Forhandlinger. Jeg er fuldstændig enig med mine Partifæller i, at hvad der paa dette Omraade er flet fra Højres Side er aldeles uforvarligt, men derfor bør efter min Mening dog ikke selve Sagen tage saadan Skade, at vi fra vor Side styde den fra os som noget os uvedkommende, det vilde ikke være heldigt. Der er meget, der stiller os, det have vi ofte erfaret, men der er paa den anden Side ogsaa meget, der samler os, og er der noget, der burde kunne samle os, saa er det vort Forsvar, Hæddelsen af vor Ret til at leve vort nationale Liv i Fred. Jeg er ikke Militarist i den Forstand, at jeg skulde ønske, at vi gif angrebsvis til Værks. Den højtærede Konseilspræsident har jo ogsaa udtalt, at hvad vi skulle bestræbe os for, er at opretholde vor Neutralitet, men for at kunne gøre det, maa vi kunne forsvare den, hvis vi blive Genstand for Angreb. Naar vi paa dette Omraade kunne faa et Loyalt Samarbejde tilvejebragt, og den højtærede Krigsministers aabne Udtalelser lovede noget saadant, bør vi fra Demokratiets Side opgive Tavsheden og deltage med Liv i Forhandlingerne om Forsvaret. Vi bør medvirke til at faa det ordnet i frifindet Retning, men vel at mærke saaledes, at Landet kan være tjent dermed. Det er en fælles Interesse, der her er Tale om, og vi have den Pligt at sørge for, at det bliver ordnet paa den mest tilfredsstillende Maade, selvfølgelig inden for Rammen af de Midler, som staa til vor Raadighed. Jeg er ikke jagtlyndig paa dette Omraade, men jeg tror ikke, og tager herved Hensyn til Erfaringerne fra andre Lande, at den lille Hær og Befæstning, vi kan magte, er tilstrækkelig. Vi